

S I R É N A

ZPRAVODAJ FEMINISTICKÉ SKUPINY 8. BŘEZNA

◆ Ročník: 1

◆ Číslo: 3

◆ cena: dobrovolná

Piket za propuštění E. Garcii

Ve čtvrtek 12. července se před španělským velvyslanectvím v Praze konal malý piket za propuštění politického vězně Eduarda Garcii, organizovaný Anarchistickým černým křížem při ČSAF. Sešlo se zde asi 15 lidí s českými a anglickými transparenty požadujícími svobodu pro politické vězně a volnost pro Eduarda.

Před skončením celé akce předali španělskému velvyslanci protestní dopis. Demonstrace měla, vzhledem ke své malému rozsahu, poměrně velký ohlas v mainstreamovém tisku, kde se objevily i informace o podstatě casuy E. Garcii.

Solidární demonstrace s protesty v Janově před italskou ambasádou

V pondělí 24. července pořádala Československá anarchistická federace, Ulice lidem!, Organizace revolučních anarchistů - Solidarita a Feministická skupina 8. března solidární demonstraci s janovskými protesty před italskou ambasádou.

Akce se zúčastnilo přibližně 60 lidí, kteří po přečtení projevu v češtině a italštině, drželi minutu ticha za zabitého Carla Guilianioho a člen ORA-S předal zaměstnancům ambasády protestní dopis. Kromě velkého počtu černorudých vlajek zaujala i masivní přítomnost zaměstnanců protixtremistického oddělení Policie ČR.

Demonstrace za propuštění Mumii Abu-Jamala

16. srpna se před americkým velvyslanectvím konala demonstrace za propuštění amerického novináře a aktivisty Mumii Abu-Jamala. Této demonstrace, kterou narychlo svolal Anarchistický černý kříž při ČSAF, se zúčastnilo asi 30 lidí, kteří se krátce po improvizovaném projevu rozešli. V tisku byl na druhý den několikrát citován člen ČSAF Ondřej Slačálek.

Demonstrace za propuštění členů Karavany bez hranic

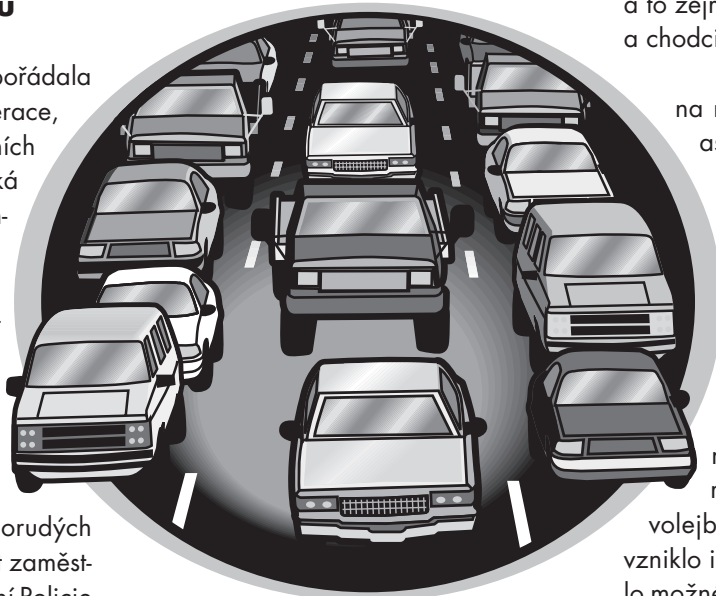
2. srpna pořádal svolal Anarchistický černý kříž při ČSAF před italskou ambasádou v Nerudově ulici demonstraci za

trika a kuchyňské nože, která měla dokazovat příslušnost k tzv. černému bloku. Mezi pětadvaceti zadržеныmi byli i dva Slováci, všem hrozilo, že budou souzeni podle "protimafiánského" paragrafu o členství ve zločinecké organizaci. Po přečtení projevu byl pracovníkům ambasády předán protestní dopis a dva z demonstrantů poskytli rozhovor pro televizní kamery.

1. VÝCHODOČESKÁ STREET PARTY VE VYSOKÉM MÝTĚ

Street party se konala v sobotu první zářijový den, pořádala ji nedávno vzniklá skupina Ulice patří lidem - Vysoké mýto a jejím cílem bylo zablokovat rychlostní mezinárodní komunikaci I 35, kde dochází k častým dopravním nehodám a to zejména ke srážkám mezi automobily a chodci.

I přes nepřízeň počasí se v 12:30 na náměstí Přemysla Otakara II sešlo asi osmdesát lidí. Ti se po chvíli vydali na pochod směrem k silnici I 35. Cestou se k průvodu připojilo dalších asi sedmdesát lidí, takže když kousek za městem blokáda začala bylo nás okolo sto padesáti. Nutno poznamenat že s akcí připojila řada místních lidí všech věkových kategorií. Na místě blokády se přes silnici rozvěsily transparenty, pověsila se volejbalová síť, vysypal se písek, čímž vzniklo improvizované pískoviště. Dále bylo možné hrát kuželky, malovat křídami po zemi (což bylo trochu problematické, protože skoro celou dobu pršelo) a vůbec provádět cokoli alespoň trochu kreativního. Jo taky se tam prodával skvělejší levnější mošt, a chleba s veganskou pomazánkou. Tato

propuštění mezinárodní Karavany bez hranic, kteří byli na základě absurdních důkazů zadrženi několik dní po protestech v Janově proti zasedání G8. Jako důkazy sloužily italským represivním složkám černá

zábava trvala ale jenom asi dvě hodiny a to do té doby než přišel starosta, který asi dvacet minut něco žbrblal do megafonu o tom že ta akce je nezákonná či co. Nakonec nám dal ultimátum, kdo do deseti minut neopustí silnici, dostává se do střetu nevim s čím asi se zákonem. No samozřejmě 90 % lidí, i přesto že akce byla legálně nahlášená, této absurdní výzvy uposlechlo a stáhlo se na trávník. Jen asi patnáct lidí se rozhodlo blokádu dokončit. Asi deset minut stáli v řetězu s transparentem, a co se nestalo naběhla zásahová jednotka a všechny vzpurné demonstranty pozatýkala, nutno podotknout že většina poměrně dlouho mužům zákona odolávala. Nezatčení demonstranti počkali před policejní stanicí na své zatčené soudruhy a tím akce skončila. Já osobně jí hodnotím jako relativně úspěšnou, i přesto, že i počasí bylo proti nám. Mám pocit, že souběžně s hlavní akcí několik jednotlivců blokovalo silnici na jiných místech soustavným přecházením po přechodu.

Tamara

Stop fašismu v Náchodě, dejme šanci svobodě

V sobotu 29. září proběhla v Náchodě antifašistická demonstrace pořádaná náchodskou pobočkou Antifašistické akce. Demonstrace měla za účel upozornit na vzrůstající problémy s neonacisty v tomto městě, hlavně však vyjádřit nesouhlas s účastí Miroslava Rouska, čestného předsedy Národně sociálního bloku, v místním zastupitelství a s časopisem Náchodský nečas, vydávaným jeho osobou.

Sraz účastníků byl v poledne na vlakovém nádraží a akce samotná měla začít asi o hodinu později. Právě v době čekání na některé další antifašisty však demonstranty navštívil samotný pan Rousek. Nedokáží přesně říci, jak dlouho s ním trvala diskuse, ve které se snažil účastníkům namluvit, že si není vědom účasti některých minulých či současných militantních neonacistů v NSB, ba právě naopak řekl, že jsou tam „samí slušní hoši“, nicméně poté, co byl argumenty zahrán do kouta a jeho přítomnost už byla nadále zbytečná, někteří účastníci svůj nesouhlas se setrváním vyjádřili několika rajčaty mířenými na jeho osobu. Nutno poznamenat, že odolával velmi dlouho a svou potřísněnou tvář hrdě vystavoval na televizní kamery se slovy typu: tak takto diskutují antifašisté. Pravděpodobně mu nedošlo, že o

jeho přítomnost nikdo nestojí, stejně tak o diskusi s ním. Oproti Janu Kopalovi, předsedovi NSB, si totiž demonstranti podle všeho nemysleli, že je M. Rousek „elegantní bělovlasý stařík“ a že je „zosobněná ušlechilost, srdnatost a charakternost“ (www.nsb.cz). Ve chvíli, kdy někdo označí např. Filipa Vávru za slušného hochu, skutečně není o čem diskutovat.

Bohužel o několik minut později došlo k dalšímu incidentu, tentokrát mezi redaktorem ČTK, který si stěžoval na potřísnění svého šatu kouskem rajčete, a jedním z anarchistů. Nehledě na to, že žurnalistika je rizikové povolání, a proto když chce někdo být za každou cenu „u toho“, jistě nebezpečí potřísnění bezesporu hrozí, Michal Zítka - zmíněný novinář - nešetřil ani nadávkami, za něž poté sklídl jednu ránu pěstí. Záhy nato rozpoutal za hysterického řvaní „on to byl“ a „seberte ho“ směšnou policejní akci, kdy se onoho útočníka obklopeného jeho soudruhy snažila zatknout zhruba desítkou policistů s několika psy. Nepodařilo se, proto bylo zatčení odsunuto až na pozdější dobu.

Průvod, který byl už nadále bez incidentů, došel za skandování klasických hesel „černí, bílí - spojme síly“, „fašisti z ulic pryč - antiifa“ a několika aktuálních jako „stop fašismu v Náchodě, dejme šanci svobodě“ a „náckové z radnic pryč“ až na náměstí, kde byly před radnicí přečteny projevy. Poté pokračoval přes romskou čtvrť, kde se za bouřlivého potlesku několik romů přidalo a ostatní demonstraci podpořili alespoň skandováním hesel, až na konec trasy, kde byla akce oficiálně ukončena. Následovalo již zmíněné zadržení člena demonstrace a čekání před policejní stanicí. Vzhledem k tomu, že jsme byli ubezpečeni, že bude za hodinu dvě propuštěni, setrvalo v Náchodě už jen pár lidí. Nikoho asi nepřekvapí, že byl na jiné policejní stanici, než nám bylo oznámeno, ani to, že byl obviněn z výtržnictví.

V médiích byla akce hodnocena v duchu „anarchisté napadli redaktory“. To, že funguje žurnalistická solidarita, je sice obdivuhodné, nicméně na tom, že se to děje na úkor pravdy, už co obdivovat není. Mě osobně se zdálo, že dost chyběl globální rozměr demonstrace. Ono se totiž skutečně v globálním měřítku mnoho nezmění, pokud fašisty odstraníme z radnic, na druhou stranu je ale pravda, že v tom lokálním to znamená mnoho. Upozorňovat na příčiny obliby neonacismu ale není od věci nikdy.

Markéta

Demonstrace proti válečnému běsnění

Jako reakci na válečné štvání establishmentů států NATO živěné korporativními médii uspořádala Antimilitaristická iniciativa ve spolupráci s členy ČSAF demonstraci na Václavském náměstí. 4. října se pod sochou sv. Václava sešlo asi 70 demonstrantů a poměrně velký počet policistů v civilu, kteří vyslechli projevy Solidarity, Antimilitaristické iniciativy a ČSAF.

malá variace na téma:

Rodina, základ státu

„Rodina může být zdrojem největšího životního uspokojení nebo příčinou životních frustrací či osobních tragédií. Záludnost tohoto problému spočívá v tom, že krize rodiny bývá jejími členy vnímána jako individuální selhání, i když příčiny mohou ležet mimo rodinu, v oblasti hospodářských, sociálních a politických podmínek a vztahů.“

Tento úryvek z knihy Sociální politika (M. Potůček) je do jisté míry výstižný. Bohužel už nespecifikuje, jakého charakteru by mohly být příčiny, které pochází z „oblasti hospodářských, sociálních a politických podmínek a vztahů.“

Představme si dnešní rodinu: zaměstnaní rodiče, jedno až dvě děti. Obrázek každodenního života se mění v závislosti na věku potomků. Předpokládejme, že děti již chodí do školy, tím pádem si mohou hrát v podstatě celý den někde venku. Jejich role teď tedy znamená především užívat si dětství a učit se soustředění ve škole. Role otce je poměrně jasně vymezená: je těžká doba, musí dřít v zaměstnání, občas se vyskytne nějaká práce „bokem“... A co matka? O její roli vlastně nikdo ani nepřemýšlí, je to tak nějak přirozené... Ze zaměstnání hned na nákup, pak domů něco uvařit. Sehnat děti: „kde zase můžou, k čertu, lítat.“ Zjistí, jestli děti nemají vypracovat nějaké domácí úkoly. Pokud ano, zapojí všechny své síly, aby je opravdu napsaly. Na večer možná něco zašije, vyžehlí, vypere (podle toho co je zrovna potřeba). Děti se musí zase „hnát“ do postele. Matčin přístup je určitě

láskyplnější, tedy vhodnější! V noci se možná nepohodně s partnerem, protože dneska prostě nemá na sex náladu!

Tento vzorec nefunguje jistě ve všech rodinách, pevných člancích naší společnosti. Liší se například v přístupu matky ke svým rodinným povinnostem. Často se to projevuje tak, že matka má tak dobře zorganizovaný čas, že zvládá práci, rodinu a nějaké jiné aktivity. To pak někdy znamená, že matka sice všechno „zvládne“, ale ve hrozném spěchu a bez času jen tak pobýt s rodinou. Občas se také otec zapojuje do tzv. domácích prací. Tím pádem matce ubývá práce, ale neznamená to automaticky, že se změnil otcův přístup k rolím v rodině. Chápe tuto svoji aktivitu totiž jako pomoc ženě, ne jako část svých povinností v rámci společné domácnosti.

I když se spousta lidí dnes zasměje boji za práva žen nebo vyslovené potřebě rovných práv a povinností mužů a žen, skutečná rovnost žen a mužů v rodině neexistuje. Tato nerovnost nevzniká stereotypním životem rodiny, je v ní přítomna od začátku. Už když dva mladí lidé založí společnou dvoučlennou domácnost, chovají se podle rolí, které jim společnost předala. Žena podvědomě přebírá buď celou nebo větší část odpovědnosti za jídlo a čistotu domácnosti. Toto „přirozené“ rozdělení rolí se jen prohlubuje po narození dětí. Matka se dostává do role prvního a ze začátku téměř jediného člověka, který se stará o dítě. Otec se naopak utvrzuje v roli živitele rodiny, hlavně díky odchodu partnerky na mateřskou dovolenou. I když se pak matka vrací do zaměstnání, zaběhlé přístupy se příliš nemění.

Tento stereotypní pohled na role ohrožuje zdravé fungování rodiny. Žena nejspíše prožívá (alespoň občas) pocity zklamání ze situace, kdy se „musí o všechno starat sama.“ Přitom muž zase více pociťuje stres ze ztráty zaměstnání nebo příp. z nezaměstnanosti. Oba partneři prožívají svá zklamání z vývoje situace, ale uvědomují si, že „to musí zvládnout.“ Jsou tak vtlačeni do rolí, které jim nemusí ani povahově sedět (žena může být ambicióznější než muž, muž může být trpělivější než žena atd.) Zklamání rodiče jen těžko vytvoří bezpečné zázemí pro své potomky, kteří vlastně toto zklamání tak trochu „způsobily.“ Nezřídka se také rodina v této fázi dostává do izolace, ztrácí bezdětné přátele. V takové situaci rodina zůstává sama ve své krizi bez jakékoliv opory. V případě, že rodina má zázemí v nějaké komunitě, může jí to situaci výrazně ulehčit. Oba partneři zde najdou pochopení a radu, která může uk-

lidnit krizi, protože není od člověka bezprostředně zainteresovaného v problému. Ale pokud řešení krize skončí u drobných úprav a ujištěním o vzájemné lásce, nemá příliš velký význam. Pak je jen otázkou času, kdy nastane problém stejné podstaty. Řešení by přinesla přeměna rolí v rodině, které by měly lidem vyhovovat, ne jen být „přirozené“ a očekávané.

Samozřejmě, že změna nespočívá ve zbouření jednoho společenského „dogmatu“ a v nahrazení dalším. Jistě mohou existovat ženy, které budou chtít věnovat svůj život rodině. Ale i v tomto případě by si měly být vědomy své hodnoty, která se tímto rozhodnutím nijak nezmenší. Jedná se o možnost zvolit si roli, která člověku „sedne.“ Ženy si musí uvědomit, že toto není jen teorie, která se hezky poslouchá. Záleží jen na nich/nás, jak tuto situaci změníme, jak se osvobodíme od stereotypů a očekávání společnosti.

Hedvika

Projev Feministické skupiny 8. března na Street party: Praha 16.6. 01, Brno 2.6. 01

Děkujeme organizátorům pouliční slavnosti, že se zde můžeme prezentovat. Tímto projevem se chceme připojit k myšlence Street parties a jejich tradici ve světě – radikálnímu odporu proti kapitalistickému systému a jeho dopadům na lidi, všechny živé tvory vůbec a prostředí, které je obklopuje.

Všude kolem nás jsme svědky toho, jak je veřejný prostor obětován zájmům a zisku korporací, které se stávají silnější a mocnější na úkor ulice, která vždycky nebyla pouze dopravní tepnou pro přesun stále většího množství zboží určeného pro stále narůstající konzum. Ulici v přeneseném slova smyslu chápeme jako veřejný prostor, kde se lidé setkávají, baví a formulují své politické názory.

Právě skrz zájmy vládnoucí elity a její snahy o maximalizaci zisku můžeme vidět jednotlivosti jako jsou například stavby nákupních center místo hřišť, administrativních a komerčních budov na místech, kde by měly být byty, výstavbu parkovišť a stále nových a rozsáhlejších dopravních komuni-

kací na místech, kde kdysi bývaly parky a zeleň. Prostor, který zůstal tzv. veřejný a kde se ještě lidé mohou scházet a zdánlivě volně pohybovat, je pod dohledem kamer účelově kontrolován, aniž by o tom lidé mnohdy sami věděli. Potřeba bezpečnosti je zneužívána jako zástěrka pro absolutní kontrolu lidských životů mocenskými zájmovými skupinami. Pokud se lidé chtějí na ulicích cítit opravdu bezpečně, měli by se sami organizovat a navzájem si pomáhat a nespoléhat na pomoc policie.

Neustále dochází k nárůstu ignorace práva na soukromí. V poslední době jsme dokonce svědky legalizování již dávno aplikovaných praktik odposlechu telefonních hovorů a kontroly veškeré soukromé korespondence. Nový shromažďovací zákon prosazovaný ministrem GroSsem dává do rukou vládnoucí elity možnost potlačovat jakýkoliv jim nepohodlný názor a zcela znemožnit uplatnění jednoho ze základních lidských práv, a to práva na svobodu shromažďování a svobodu projevu. Je stále zřejmější snaha mocných uzurpovat si rozhodování ve společnosti a omezit i poslední zbytky svobody občanů zasahovat do politického dění. Záleží jen na nás, jestli se s tímto stavem smíříme nebo se postavíme na odpor.

Veřejný prostor je bezohledně kolonizován kulturou komerce, zájem zisku diktuje jaká kultura je přijatelná a která už stojí mimo zákon. Na jedné straně moc vede válku proti pouličnímu umění graffiti a na druhé straně je naprosto v pořádku, když ulice měst jsou hyzděny stovkami billboardů, jejichž dopad je daleko horší. Na ulicích je prostřednictvím billboardů nepokrytě propagován sexismus, rasismus a intolerance. Státu a radnicím zřejmě nevadí komerční zneužívání lidského těla, propagace násilí, nebo v případě reklam na alkohol a tabák výzvy k poškozování zdraví.

Pokud vládnoucí moc mluví o bezpečí na ulicích, má na mysli svůj výklad tohoto pojmu. Kriminalita slouží jako účinný strašák na veřejnost a jako záminka k posílení státní represe a kontroly nad společností. Podívejme se však na podíl policistů a státních úředníků na násilí, organizaci prostituce, obchodu s drogami, korupci, vytváření mafiánských struktur. Státní moc blaho- sklonně drží ochranou ruku nad tlupami nacistů pro případ, že by se mohli někdy hodit k teroru proti antisystémové opozici. Pak si můžeme oprávněně myslet, že samotný stát a kapitál jsou zločinci a občané

jsou jeho rukojmí. V principu není rozdíl mezi člověkem, který chce žít z cizí práce a který je nazýván zlodějem a mezi člověkem, který žije z cizí práce a nazývá se kapitalistou, politikem nebo zastává jinou vykonstruovaně „důležitou“ funkci, skrze níž se přizívuje na ostatních lidech.

**Solidarititu do ulic!!!
Ulice bez fašistů,
neonacistů a bolševiků!!!
Ulice lidem!!!**

**20. října 2001
Hudba proti rasismu,
Praha - Náměstí Míru**

Za spoluorganizace ČSAF, AFA, ORA-S a FS8b byl 20. října na Náměstí Míru uspořádán happening v rámci akce Antifašistický říjen. Přípravy probíhaly v dostatečném předstihu, což se celkem pozitivně projevilo - bylo zajištěno občerstvení, limonády, distribuce a velice zdařilý infopanel. Avizovaný koncert začal z technických důvodů - dovezený agregát obrovské hmotnosti a vojenského designu se ukázal jako nenastartovatelný - s výrazným zpožděním, ale díky šťastné náhodě vše dobře dopadlo, takže se mohli vystřídat interpreti všemožných žánrů (folk, punk, ska, hip-hop). Akci průběžně během odpoledne a podvečera navštívilo asi 500 lidí a prodalo se velké množství tiskovin. Vzhledem k tomu, že na akci nebyl přítomen žádný tekknó soundsystem bylo toto číslo pro všechny organizátory velmi příjemným překvapením. Atmosféra byla vynikající. Dva okounější náckové, Makový a Frič z okruhu Národního odporu, byli vyvedeni - poté si ale údajně vybilili frustraci na v Ječné

Reakce na článek o třetí brněnské pouliční slavnosti v Siréně č. 2

M. Krajča z Komunistického svazu mládeže požádal o opravu ve věci iniciativy SOS student. Tímto tedy opravujeme, že spíše než aktivitou SOP (Socialistické organizace pracujících) je SOS student aktivitou Komunistického svazu mládeže.

ulici na kolemjdoucím punkerovi, jindy parazitující bolševici se vůbec neobjevili. Akci hodnotím jako velmi zdařilou a pozitivní. Jedinou věcí, která mě na akci mírně popudila byla obrovská koncentrace okounějších policistů v civilu a hlavně to, že represivní složky státu i nadále pokračují v praxi ilegálního fotografování jako součásti perlustrace a zhotovují portréty potenciálně nepohodlných lidí. Takže - pokud se vám stane, že si vás budou policisté chít vyfotografovat - rezolutně to odmítněte, nemají na nic takového právo, skuste třeba policistu požádat, ať vám zarecituje odstavec 1 paragrafu 13 Zákona o Policii ČR. Díky všem pořadatelům za to, jak to zvládli.

Kubča

◆
28. říjen

demonstrace proti fašismu

Tentokrát byl osmadvacátý říjen pojat trochu obsírněji než obvykle. Demonstrace spolu s happeningem o týden dříve (viz spec. článek) byla zaměřena proti autoritě, vládě, a státu. 28. října se na nám. Míru kolem dvanácté hodiny sešlo asi stopadesát lidí. Vzhledem k tomu, že akci pořádalo více organizací (ČSAF, Feministická skupina 8. března, Antifašistická akce a Ulice lidem!) tak se organizátoři dohodli, že projevy se nebudou číst najednou, tudíž na nám. Míru zaznělo společné prohlášení o nekomunikaci s médii a projev ČSAF, další projevy (vyjma fs8b, která si projev nepřipravila) zazněly během průvodu. Navíc se objevil i projev FSA. Průvod šel z nám. Míru Anglickou, Žitnou, přes Václavák, Staromák, přes Palachovo nám. na Klárov kde byl ukončen. Neonacisté (NSB) měli demonstraci na Letné. K žádné konfrontaci nedošlo.

Během průvodu zněla hesla jak proti rasismu, fašismu a nacismu, tak proti válce v Afghánistánu. Myslím, že to byla docela povedená akce a s radostí zjišťuji, že zakuklenců je na našich akcích čím dál méně.

Tamara

Novelizace zákona o pohřebnictví

Senát navzdory výhradám většiny čtyřkoaličních senátorů schválil poslaneckou novelu zákona, která ruší povinnost pohřbívat plody po umělém přerušení těhotenství.

(více informací v Přímé cestě, listopad 2001)

V listopadu 2001 vyšlo první číslo časopisu Přímá cesta, který je na prodej např. v kavárně UTOPIA, knihkupectví PASEKA, MAŤA, v obchodě MAXIMUM UNDERGROUND a na mnoha dalších místech:).

V březnu 2002 vyjde další číslo časopisu zaměřené na pornografii.

KONTAKTY

e-mail: fs8.brezna@centrum.cz

internet: <http://fs8brezna.ecn.cz>